

Practicando el léxico jurídico I

Traduce al castellano:

Stát stanovuje právní normy, aby zajistil harmonické soužití mezi jednotlivci (jak fyzickými, tak i právníckými osobami).

Rys, jímž se právo odlišuje od jiných normativních systémů (např. etiky či náboženství) je, dle názorů renomovaných profesorů práva, jeho vynutitelnost prostřednictvím státních orgánů (správních úřadů, soudů).

Normy, které jednotlivci přikazují, zakazují něco konat pod pohrůžkou sankce, se nazývají imperativní.

Každému je přiznána způsobilost/právo dle svobodné vůle užívat a nakládat s majetkem, plody a příjmy.

K subjektivním právům patří například osobnostní práva, rodinná práva, věcné právo či právo dědické.

V anglo-americkém právním systému převažuje obyčej a judikatura.

Zákon – hlavní pramen práva v kontinentálním právním systému – je charakteristický tím, že má státní původ, psanou formu a musí být v souladu s Ústavou.

Judikatura se vytváří na základě rozhodnutí soudů vyšších instancí (např. Nejvyššího soudu či Ústavního soudu) při aplikaci platných právních norem na konkrétní případ.

Státní zástupce může jednat z moci úřední a také na základě žádosti dotčených osob.

Český zákon č. 358/1992 Sb., opravňuje notáře k ověřování smluv, závětí a jiných mimosoudních písemností.

K tomu, aby mohl zástupce strany v řízení zastupovat klienta před soudem, potřebuje plnou moc.

K výkonu advokacie je v České republice potřeba splnit následující náležitosti: magisterský titul v oboru Právo, 3 roky praxe v oboru a vykonání advokátské zkoušky.